

แนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้นำทางการศึกษาในยุคดิจิทัล ในเขตพื้นที่การศึกษาที่กำหนดในภาคเหนือ

Guidelines for English Language Skill Development for Educational Leaders in the Digital Era Under Selected Educational Areas in the Northern of Thailand

¹กันตา พันธุ์กนกพงศ์ และ ²ศิริพร เสริทานนท์

¹ Ganta Pankanokpong and ² Siriporn Seritanondh

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเนชั่น

²อาจารย์ประจำ สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเนชั่น

¹Student Education Administration Program Graduate School Nation University

²Lecturer of Education Administration Program Graduate School Nation University

¹Corresponding Author. E-mail: yongamo@hotmail.com

Received July 30, 2025; Revised August 21, 2025; Accepted August 25, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้นำทางการศึกษาในยุคดิจิทัลในเขตพื้นที่ภาคเหนือ 2) ศึกษาความต้องการในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ และ 3) ศึกษาแนวทางการพัฒนาทักษะดังกล่าว กลุ่มผู้ให้ข้อมูลคือผู้บริหารสถานศึกษา 10 คน และครูผู้สอนภาษาอังกฤษ 13 คน คัดเลือกแบบเจาะจง ใช้การสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการจัดระเบียบและพรรณนาวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้บริหารสถานศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษจำกัด ส่วนใหญ่ใช้เพื่ออ่านเอกสารหรือข่าวสาร ขณะที่ครูผู้สอนใช้ภาษาในบริบทที่หลากหลายทั้งการสอนและกิจกรรมส่งเสริม 2) ผู้บริหารต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดมากที่สุด ส่วนครูผู้สอนต้องการพัฒนาทักษะการพูด 3) แนวทางการพัฒนาควรส่งเสริมการมีส่วนร่วมของสถานศึกษาและหน่วยงานต้นสังกัด โดยเน้นการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและติดตามผลได้ เช่น การจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ การใช้เทคโนโลยีดิจิทัล การสร้างเครือข่ายความร่วมมือ และการมีส่วนร่วมของครูอย่างแท้จริง ซึ่งเหมาะสมสำหรับผู้บริหารระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาในการเสริมทักษะภาษาอังกฤษเพื่อรองรับบริบทการศึกษาในยุคดิจิทัล

คำสำคัญ: ผู้นำทางการศึกษา; ทักษะภาษาอังกฤษ; ยุคดิจิทัล; การบริหารสถานศึกษา;

การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

Abstract

This qualitative research aimed to: 1) examine the current use of English language skills among educational leaders in the digital age in selected areas of Northern Thailand, 2) explore their needs in using

English skills, and 3) propose guidelines for skill development. Participants were 10 school administrators and 13 English teachers selected through purposive sampling. Data were collected through semi-structured interviews that were content-validated by experts, and analyzed using thematic content analysis. The findings revealed that: 1) educational leaders had limited opportunities to use English, mostly for reading documents or information rather than direct communication, while English teachers used the language in broader contexts including teaching and language activities. 2) School administrators primarily needed to improve listening and speaking, while English teachers emphasized speaking skills. 3) The proposed development guidelines highlighted collaboration between schools and regional education offices, with a focus on continuous, systematic, and trackable programs. Practical approaches included workshops, digital tools for practice, professional networks, and active teacher involvement. These guidelines are suitable for administrators at both primary and secondary levels to enhance English communication skills in alignment with the digital education context.

Keywords: Educational Leaders; English Language Skills; Digital Age;

Educational Institution Administration; English Language Skill Development

บทนำ

ทรัพยากรมนุษย์ถือเป็นหัวใจสำคัญของกระบวนการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 80 (3) ได้บัญญัติให้รัฐต้องพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก ในขณะเดียวกันประเทศไทยต้องเตรียมความพร้อมในการแข่งขันในประชาคมอาเซียนและเวทีโลกตามยุทธศาสตร์ “Thailand 4.0” ที่มุ่งเน้นการพัฒนาคนในศตวรรษที่ 21 ซึ่งหนึ่งในทักษะที่จำเป็นคือ ภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาสากลที่เป็นเครื่องมือในการเข้าถึงองค์ความรู้ การสื่อสาร และการทำงานในระดับนานาชาติ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในยุคปัจจุบันนั้นจะเน้นการประยุกต์แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะทางการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยเฉพาะทักษะด้านการพูดเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นทักษะที่แสดงถึงความสำเร็จในการเรียนภาษา ที่เป็นทักษะการสื่อสารซึ่งจำเป็นมากในชีวิตประจำวัน อีกทั้ง ในยุคที่เทคโนโลยีดิจิทัลเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก การบริหารจัดการและการพัฒนาการศึกษาต้องอาศัยความสามารถของผู้นำที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับบริบทที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างรวดเร็ว ผู้นำการศึกษายุคดิจิทัลต้องมีทักษะภาษาอังกฤษเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการบริหารจัดการ การสื่อสาร และการพัฒนาองค์กรการศึกษาทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ รวมถึงการสร้างวัฒนธรรมแห่งการเรียนรู้ในสถานศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาสากล แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560–2579 ระบุว่า การพัฒนาผู้นำยุคใหม่ต้องมุ่งเน้นการเสริมสร้างศักยภาพในด้านเทคโนโลยีและการสื่อสารระหว่างประเทศ เพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศในระยะยาว ซึ่งภาษาอังกฤษถือเป็น

ทักษะสำคัญในการเข้าถึงข้อมูลเชิงลึกและความรู้จากแหล่งต่างประเทศ ทั้งนี้ ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการช่วยให้ผู้บริหารสถานศึกษาสามารถพัฒนาหลักสูตร นำเสนอโครงการ และสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพการพัฒนาผู้นำในยุคดิจิทัลยังต้องเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคหลายประการ เช่น การขาดแคลนอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ทันสมัย หรือ การขาดการฝึกอบรมในทักษะดิจิทัลในพื้นที่ชนบท ซึ่งส่งผลต่อการใช้เทคโนโลยีและภาษาอังกฤษในการพัฒนาการศึกษาในพื้นที่นั้น ๆ จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาผู้นำที่สามารถแก้ไขปัญหาเหล่านี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

งานวิจัยที่ผ่านมาชี้ให้เห็นว่า ผู้นำทางการศึกษาในประเทศไทยยังขาดทักษะภาษาอังกฤษที่จำเป็นสำหรับการบริหารจัดการในยุคดิจิทัล อาทิ งานวิจัยล่าสุดของ พลชวิน วัชรธำรงค์และธนาภรณ์ ทองอ้อม (2566) ที่พบว่าผู้บริหารสถานศึกษามีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูง โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูด ซึ่งสอดคล้องกับปัญหาที่พบโดยจิราภรณ์ ตุ่มภู (2564) และกุลธิดา ท้วมสุขและคณะ (2560) ที่เน้นย้ำถึงความจำเป็นของทักษะการสื่อสารในภาษาอังกฤษสำหรับผู้บริหารและครูในบริบทการศึกษายุคใหม่ นอกจากนี้ ยังสะท้อนว่า ผู้นำทางการศึกษาในประเทศไทยกำลังพัฒนาทักษะความมั่นใจและโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในเชิงปฏิบัติ ขณะที่นโยบายของประเทศไทยกำหนดให้ครูและผู้บริหารควรมีทักษะภาษาอังกฤษในระดับ B2 ตามกรอบ CEFR ช่องว่างดังกล่าวจึงนำไปสู่ความท้าทายในการยกระดับคุณภาพทางการศึกษาในระดับสากล

จากข้อมูลและสถานการณ์ข้างต้น ผู้บริหารสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาที่กำหนดในภาคเหนือ ซึ่งมีจำนวน 10 คน จาก 8 โรงเรียน ยังประสบปัญหาสำคัญที่ทำให้ขาดความพร้อมในการเป็นผู้นำยุคดิจิทัล โดยเฉพาะในด้านทักษะภาษาอังกฤษ ปัญหาที่เด่นชัดคือ ผู้บริหารมีโอกาสจำกัดในการใช้ภาษาอังกฤษในงานบริหาร โดยส่วนใหญ่เป็นการอ่านเอกสารหรือข่าวสารภาษาอังกฤษเท่านั้น และยังคงขาดความมั่นใจในการสื่อสารในสถานการณ์จริง นอกจากนี้ ผู้บริหารส่วนใหญ่ยังขาดโอกาสในการเข้าร่วมอบรมหรือกิจกรรมที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยตรง และต้องเผชิญกับอุปสรรคด้านภาระงานที่มาก เวลาที่จำกัด การขาดสภาพแวดล้อมในการใช้ภาษา และการขาดแคลนงบประมาณหรือทรัพยากรที่เหมาะสม ปัญหาเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของการพัฒนาคุณภาพการศึกษาในพื้นที่ เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระดับนานาชาติ หรือการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนยังถูกจำกัด ซึ่งอาจส่งผลให้ไม่สามารถพัฒนาแผนการศึกษาได้ตรงตามเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติและการพัฒนาที่ยั่งยืน สถานการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงความจำเป็นเร่งด่วนในการศึกษาเพื่อหาแนวทางที่เหมาะสมเพื่อเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษให้แก่ผู้นำการศึกษาในพื้นที่ เพื่อแก้ไขปัญหาและยกระดับศักยภาพของผู้นำให้สอดคล้องกับบริบทของโลกยุคดิจิทัล

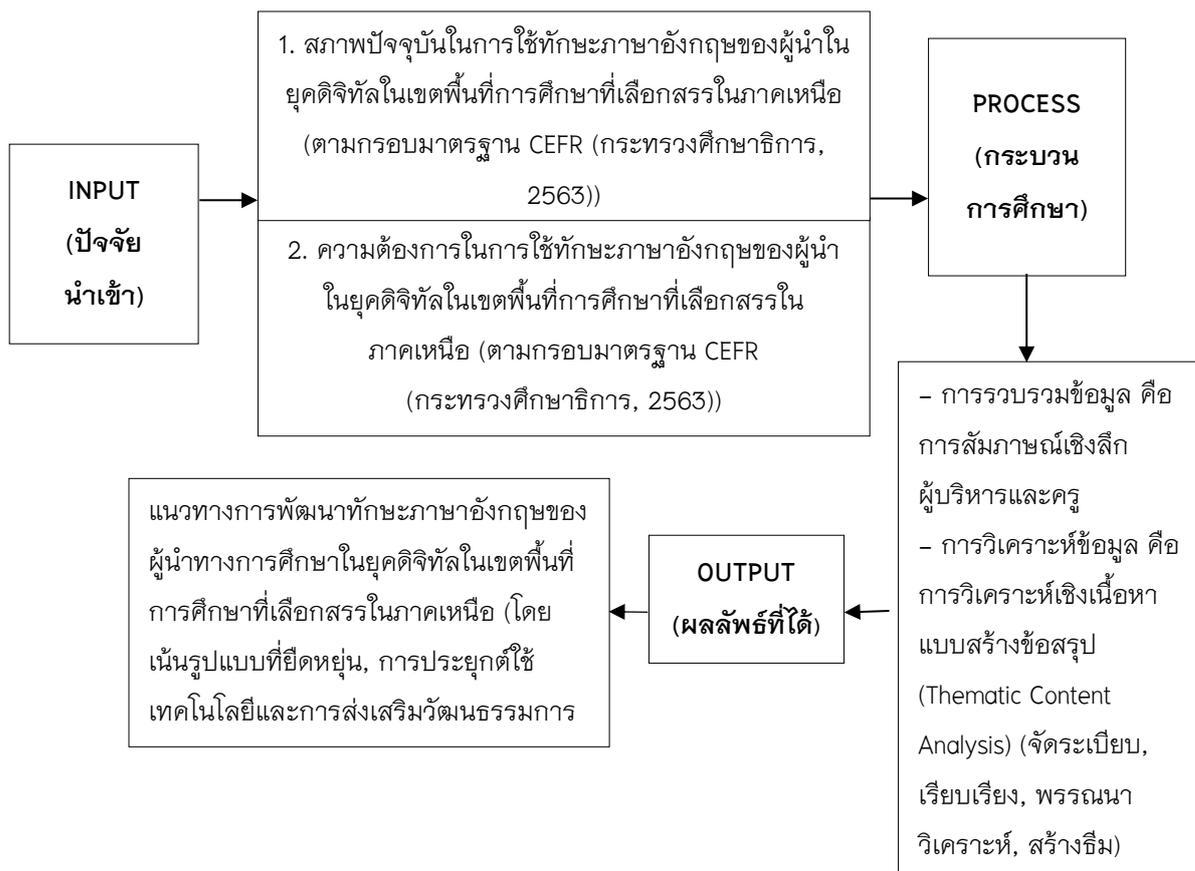
งานวิจัยฉบับนี้มีเป้าหมายเพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการศึกษาในยุคดิจิทัล โดยมุ่งเน้นไปยังเขตพื้นที่การศึกษาที่กำหนดในภาคเหนือ การวิจัยนี้จะใช้การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหาร 10 คนและครูภาษาอังกฤษ 13 คน จาก 8 โรงเรียนในเขตพื้นที่สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพิษณุโลก เขต 1 การศึกษานี้จะวิเคราะห์บริบท ความต้องการ อุปสรรค และโอกาสในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ พร้อมนำเสนอแนวทางที่สามารถประยุกต์ใช้ได้จริงในบริบทของประเทศไทยในยุคดิจิทัล

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการศึกษาในยุคดิจิทัลในเขตพื้นที่การศึกษาที่กำหนดในภาคเหนือ
2. เพื่อศึกษาความต้องการในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการศึกษาในยุคดิจิทัลในเขตพื้นที่การศึกษาที่กำหนดในภาคเหนือ
3. เพื่อศึกษาแนวทางในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการศึกษาในยุคดิจิทัลในเขตพื้นที่การศึกษาที่กำหนดในภาคเหนือ

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ศึกษากำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยตามวัตถุประสงค์หลักของงานวิจัย ซึ่งมุ่งเน้นการศึกษาแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้ประกอบการศึกษาในยุคดิจิทัลในเขตพื้นที่การศึกษาที่กำหนดในภาคเหนือ โดยมีประเด็นที่ศึกษาและผลลัพธ์ที่ได้จากการศึกษาดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ดำเนินการในโรงเรียนที่อยู่ในเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 1 ซึ่งเป็นพื้นที่ศึกษาในภาคเหนือของประเทศไทย ประชากรที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน และบุคลากรในเขตพื้นที่ดังกล่าว รวมทั้งสิ้น 1,427 คน การวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยในแต่ละระยะมีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างวิธีการเก็บข้อมูล และเครื่องมือวิจัยอย่างเป็นระบบ

ระยะที่ 1 และ 2: การศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ

ในระยะที่ 1 และ 2 ของการวิจัย มุ่งเน้นการศึกษาสภาพปัจจุบันและความต้องการในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมาย โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือผู้บริหารสถานศึกษาจำนวน 10 คน และครูผู้สอนภาษาอังกฤษจำนวน 13 คน ซึ่งคัดเลือกโดยวิธีการเจาะจง (Purposive Sampling) โดยพิจารณาคุณสมบัติด้านการบริหารงานและการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลอย่างต่อเนื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลคือ แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) จัดทำขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมและแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในยุคดิจิทัล โดยให้สอดคล้องกับกรอบแนวคิดและวัตถุประสงค์ทั้งสามข้อของการวิจัย คำถามมีลักษณะปลายเปิดเพื่อให้

ผู้ให้ข้อมูลสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ ครอบคลุม 4 ด้าน ได้แก่ 1) ข้อมูลทั่วไป 2) สภาพปัจจุบันของการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ 3) ความต้องการในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ และ 4) แนวทางการพัฒนา การเก็บข้อมูลใช้วิธีสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวพร้อมทั้งจดบันทึกและบันทึกเสียง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนและสามารถนำมาถอดความอย่างละเอียดในภายหลัง

ระยะที่ 3: การศึกษาแนวทางในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ

ในระยะที่ 3 ของการวิจัย มุ่งเน้นการศึกษารูปแบบและแนวทางที่เป็นไปได้ในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้นำทางการศึกษาในยุคดิจิทัล โดยใช้กลุ่มตัวอย่างและเครื่องมือชุดเดิมเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถเสนอแนวทาง กิจกรรม และรูปแบบที่เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ การเก็บข้อมูลดำเนินการด้วยวิธีสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัวเช่นเดียวกับระยะก่อนหน้า เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของข้อมูลและสามารถนำไปวิเคราะห์เชิงลึกได้

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือและความน่าเชื่อถือของข้อมูล

เพื่อให้มั่นใจในความน่าเชื่อถือของผลการวิจัย แบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในงานวิจัยนี้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ผลการประเมินพบว่าคำถามทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) อยู่ระหว่าง 0.67-1.00 แสดงว่าเครื่องมือมีความเหมาะสมสำหรับการเก็บข้อมูล และเพื่อยืนยันความน่าเชื่อถือของข้อมูล (Trustworthiness) ผู้วิจัยได้นำข้อสรุปเบื้องต้นกลับไปให้ผู้ให้ข้อมูลตรวจสอบความถูกต้อง (Member Checking) ว่าสอดคล้องกับสภาพจริงหรือไม่ จากนั้นจึงนำไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อยืนยันความถูกต้องอีกครั้ง ขนาดของกลุ่มตัวอย่างถือว่าเพียงพอ เนื่องจากข้อมูลที่ได้เกิดความอิ่มตัว (Data Saturation) และสามารถสะท้อนสภาพจริงของพื้นที่วิจัยได้อย่างครบถ้วนและหลากหลาย

การจัดการและวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการสัมภาษณ์ ข้อมูลทั้งหมดถูกถอดความอย่างละเอียดลงในโปรแกรม Microsoft Word และมีการกำหนดรหัสข้อมูล (Coding ID) เพื่อปกปิดชื่อและรักษาความลับของผู้ให้ข้อมูล ข้อมูลที่ถอดความแล้วได้รับการอ่านทบทวนหลายรอบเพื่อทำความเข้าใจเนื้อหาอย่างถ่องแท้

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพดำเนินการตามแนวทางการวิเคราะห์เนื้อหาเชิงอุปนัย (Inductive Qualitative Content Analysis) โดยปฏิบัติตามลำดับขั้นตอนดังนี้ 1) ดึงข้อความสำคัญและประโยคที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยออกมา 2) จัดหมวดหมู่ข้อความที่มีความหมายใกล้เคียงกันให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน (Categories) 3) สังเคราะห์เป็นหัวข้อย่อย (Sub-themes) และหัวข้อหลัก (Themes) และ 4) วิเคราะห์หาความเชื่อมโยงระหว่างเนื้อหาเพื่อนำไปสู่การสรุปแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้นำทางการศึกษาในยุคดิจิทัลที่สอดคล้องกับบริบทของพื้นที่ การวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด

ดำเนินการด้วยวิธีจัดหมวดหมู่ด้วยมือ (Manual Coding) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีรายละเอียดครบถ้วนและมีความน่าเชื่อถือสูง

ผลการวิจัย

1. ศึกษาสภาพปัจจุบันในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้นำในยุคดิจิทัลในเขตพื้นที่การวิจัยที่กำหนดในภาคเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาส่วนใหญ่มีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษในงานบริหารค่อนข้างจำกัด โดยรูปแบบการใช้งานส่วนใหญ่เป็นการอ่านและทำความเข้าใจข้อมูลภาษาอังกฤษจากเอกสาร ข่าวสาร หรืองานวิชาการจากต่างประเทศ มากกว่าการใช้เพื่อสื่อสารโดยตรงในบริบทของการบริหารจัดการโรงเรียน โอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษมักเกิดขึ้นเฉพาะในบางสถานการณ์ เช่น การต้อนรับแขกชาวต่างชาติ การเข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยน หรือการสื่อสารกับครูต่างชาติ ทักษะภาษาอังกฤษที่ผู้บริหารสถานศึกษามีความมั่นใจมากที่สุดคือ ทักษะการอ่าน ขณะที่ทักษะการฟัง พูด และเขียนยังเป็นประเด็นที่ผู้บริหารส่วนใหญ่รู้สึกว่าตนเองมีข้อจำกัดและต้องได้รับการส่งเสริมเพิ่มเติม กิจกรรมหรืองานที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นประจำของผู้บริหารสถานศึกษายังมีจำนวนไม่มาก และไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของภารกิจหลักในชีวิตประจำวัน ผู้บริหารสถานศึกษาในเขตพื้นที่ศึกษาเป้าหมายส่วนใหญ่ยังขาดโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมหรือการอบรมที่เน้นการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องในช่วงดำรงตำแหน่ง

สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ พบว่ามีการใช้ภาษาอังกฤษในหลากหลายบริบท โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดการเรียนการสอน และกิจกรรมเสริมทักษะภาษาอังกฤษ ทั้งในและนอกห้องเรียน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความมั่นใจในทักษะด้านการอ่านและฟังมากกว่าทักษะด้านการพูดและเขียน โดยเฉพาะการอ่านที่เกี่ยวข้องกับบทความ สื่อการเรียนการสอน และข้อมูลออนไลน์ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีความตื่นตัวในการพัฒนาทักษะของตนเองอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะผ่านช่องทางออนไลน์ที่มีความยืดหยุ่นและเข้าถึงง่าย อุปสรรคหลักในการใช้ภาษาอังกฤษของครูผู้สอนคือการจำกัดด้านเวลา ภาระงานที่มาก และขาดทรัพยากรที่เหมาะสมสำหรับสนับสนุนการเรียนการสอน

ตารางที่ 1 แนวโน้มความมั่นใจในทักษะภาษาอังกฤษของผู้บริหารสถานศึกษา

ทักษะภาษาอังกฤษ	จำนวนผู้บริหารที่มั่นใจ	แนวโน้ม
การอ่าน	6	มั่นใจมากที่สุด
การฟัง	2	ต้องการพัฒนา
การพูด	2	บางคนมั่นใจระดับพื้นฐาน
การเขียน	0	ต้องการพัฒนาเพิ่มเติม

จากการวิเคราะห์ผลการศึกษาที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถานศึกษา และสรุปผลในตารางที่ 1 พบว่าทักษะภาษาอังกฤษที่ผู้บริหารมีความมั่นใจมากที่สุดคือ ทักษะการอ่าน โดยมีจำนวนผู้บริหารที่มั่นใจสูงถึง 6 คน รองลงมาคือ ทักษะการฟัง และทักษะการพูด ซึ่งมีผู้บริหารเพียง 2 คนเท่านั้นที่ระบุว่ามีความมั่นใจ โดยในส่วนของผลการพูดนั้น ผู้ให้ข้อมูลบางรายระบุว่าอยู่ในระดับพื้นฐาน ขณะที่ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ผู้บริหารไม่มีความมั่นใจเลย และต้องการได้รับการพัฒนาเพิ่มเติม แสดงให้เห็นว่าโดยรวมแล้วผู้บริหารยังต้องการเสริมสร้างทักษะภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะด้านการเขียน การฟัง และการพูด เพื่อให้สามารถรองรับบทบาทผู้นำทางวิชาการในยุคดิจิทัลได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ศึกษาความต้องการในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้นำในยุคดิจิทัลในเขตพื้นที่การวิจัยที่กำหนดในภาคเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาต่างตระหนักถึงความสำคัญของทักษะภาษาอังกฤษในฐานะเครื่องมือสำคัญสำหรับผู้นำยุคดิจิทัล โดยเฉพาะในการเข้าถึงองค์ความรู้ระดับสากล ประยุกต์ใช้ในนวัตกรรมทางการวิจัย และสื่อสารกับเครือข่ายทางวิชาชีพทั้งในและต่างประเทศ ทักษะภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในการเสริมสร้างศักยภาพของผู้นำสถานศึกษาในยุคดิจิทัล ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลและแนวโน้มการวิจัยระดับโลก การสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับนานาชาติ และการยกระดับคุณภาพของโรงเรียนให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล ผู้บริหารสถานศึกษาส่วนใหญ่มีความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดมากที่สุด ผู้บริหารสถานศึกษาส่วนใหญ่มีแนวทางในการพัฒนาภาวะผู้นำยุคดิจิทัลในด้านทักษะภาษาอังกฤษ โดยเน้นการเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยีและสื่อดิจิทัลที่เข้าถึงได้ง่าย

สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ พบว่ามีความต้องการพัฒนาทักษะการพูดมากที่สุด รูปแบบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่ครูผู้สอนรู้สึกว่าจะเหมาะสมกับตนเองมากที่สุด คือ "การอบรมเชิงปฏิบัติการ" ซึ่งเน้นการฝึกปฏิบัติจริงและมีปฏิสัมพันธ์กับวิทยากรหรือเพื่อนร่วมอาชีพ ครูยังให้ความสนใจในรูปแบบ "หลักสูตรออนไลน์" ที่มีความยืดหยุ่นและสามารถเรียนรู้ตามเวลาส่วนตัวได้ และ "การเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่ม PLC" ซึ่งช่วยให้เกิดการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในบริบทของโรงเรียน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษทุกคนมีความสนใจที่จะได้รับการประเมินระดับภาษาอังกฤษตามกรอบ CEFR (A1-C2) โดยเห็นว่าการประเมินดังกล่าวเป็นแนวทางสำคัญในการทราบระดับความสามารถที่แท้จริงของตนเอง ครูผู้สอนภาษาอังกฤษคาดหวังให้ผู้บริหารสถานศึกษามีบทบาทในการส่งเสริมการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของครูในหลากหลายมิติ ได้แก่ การสนับสนุนงบประมาณและทรัพยากร การจัดหาเทคโนโลยีและสื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัย การจัดสรรเวลาและลดภาระงาน เพื่อให้ครูมีเวลาพัฒนาตนเอง และการสร้างวัฒนธรรมการใช้ภาษาอังกฤษในโรงเรียน อย่างเป็นทางการ

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษระหว่างผู้บริหารและครูผู้สอน

กลุ่มตัวอย่าง	ทักษะที่ต้องการพัฒนามากที่สุด	แนวทางที่ต้องการ
ผู้บริหารสถานศึกษา	การฟังและการพูด	<ul style="list-style-type: none"> - การเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยี - การอบรมเชิงปฏิบัติการ - กลุ่มสนทนาผู้บริหาร (Conversation Group)
ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ	การพูด	<ul style="list-style-type: none"> - อบรมเชิงปฏิบัติการ - หลักสูตรออนไลน์ - กลุ่ม PLC

จากตารางที่ 2 พบว่าความต้องการในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้นำทางการวิจัยในยุคดิจิทัลมีความแตกต่างกันตามบทบาท ผู้บริหารสถานศึกษา มีความต้องการพัฒนาทักษะด้าน การฟังและการพูด มากที่สุด โดยมีแนวทางที่ต้องการ ได้แก่ การเรียนรู้ผ่านเทคโนโลยี การอบรมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) และการจัดกลุ่มสนทนาสำหรับผู้บริหาร (Conversation Group) ในขณะที่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ มีความต้องการพัฒนาทักษะด้าน การพูด มากที่สุด โดยมีแนวทางที่เหมาะสมคือ การอบรมเชิงปฏิบัติการ หลักสูตรออนไลน์ และการเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่ม PLC (Professional Learning Community) สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่าทั้งสองกลุ่มให้ความสำคัญกับทักษะการสื่อสารเพื่อการนำไปใช้จริงในบริบทการทำงาน แต่มีรูปแบบที่คาดหวังแตกต่างกันตามลักษณะงานและการรับผิดชอบ

3.แนวทางในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้นำในยุคดิจิทัลในเขตพื้นที่การวิจัยที่กำหนดในภาคเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารสถานศึกษามีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดอบรมพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในระดับเขตพื้นที่อย่างหลากหลาย โดยเน้นไปที่การจัดอบรมเชิงปฏิบัติที่ใช้ได้จริงในสถานการณ์ของงานบริหาร ผู้บริหารสถานศึกษามีข้อเสนอแนะที่หลากหลายเกี่ยวกับรูปแบบการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะรูปแบบที่ยืดหยุ่น เข้าถึงง่าย ใช้งานได้จริง และสอดคล้องกับบทบาทการบริหาร รวมถึงการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการฝึกภาษาผ่านสถานการณ์จริง และการสร้างพื้นที่แลกเปลี่ยนภาษาอังกฤษร่วมกันในระดับผู้บริหาร อุปสรรคที่ทำให้ผู้บริหารไม่สามารถพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษได้ตามที่ต้องการ ประกอบด้วย ภาระงานที่มาก เวลาที่จำกัด ขาดสภาพแวดล้อมในการใช้ภาษา ความไม่มั่นใจ และขาดงบประมาณหรือทรัพยากรสนับสนุน ทั้งโรงเรียนและหน่วยงานระดับเขตพื้นที่ควรมีบทบาทร่วมกันในการผลักดันโครงการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างเป็นระบบ โดยโรงเรียนควรทำหน้าที่เป็นผู้ขับเคลื่อนและสร้างบรรยากาศการใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ขณะที่หน่วยงานเขตควรทำหน้าที่เป็นผู้นำเชิงยุทธศาสตร์ สนับสนุนทรัพยากร และส่งเสริมความร่วมมือที่เป็นรูปธรรม

สำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ พบว่าแนวทางที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของครูผู้สอนในโรงเรียน ควรเป็นแนวทางแบบผสมผสานที่ครอบคลุมทั้งการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมในกลุ่ม (PLC) การใช้เทคโนโลยีสนับสนุน การฝึกฝนจากสถานการณ์จริง และการส่งเสริมการเรียนรู้ตามความสนใจของแต่ละบุคคล กิจกรรมการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพสูงสุด สำหรับครูผู้สอน คือกิจกรรมที่เน้นการปฏิบัติจริง การมีส่วนร่วม และการใช้ภาษาในชีวิตจริง ไม่ว่าจะเป็นผ่านค่าย Boot camp การอบรมเชิงปฏิบัติการ หรือแพลตฟอร์มออนไลน์ ข้อเสนอแนะในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของครู ควรมุ่งไปที่การสร้างกิจกรรมและโครงการที่มีความต่อเนื่องชัดเจน มีการติดตามประเมินผล พร้อมทั้งสนับสนุนการใช้เทคโนโลยี การสร้างเครือข่ายความร่วมมือ และจัดกิจกรรมที่เน้นการมีส่วนร่วมของครูอย่างแท้จริง ทั้งในระดับโรงเรียนและเขตพื้นที่ การวิจัยครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีความเต็มใจและต้องการมีส่วนร่วมในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้บริหาร โดยมีความเชื่อว่าผู้บริหารที่มีความรู้ภาษาอังกฤษจะมีบทบาทสำคัญในการกำหนดนโยบาย สนับสนุนกิจกรรม สร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ และยกระดับศักยภาพของโรงเรียนให้เข้าสู่มาตรฐานสากลได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังสามารถเสริมสร้างขวัญกำลังใจแก่ครูและนักเรียนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างยั่งยืน

อภิปรายผลการวิจัย

1. ศึกษาสภาพปัจจุบันในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้บริหารในยุคดิจิทัลในเขตพื้นที่การวิจัยที่กำหนดในภาคเหนือ พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาส่วนใหญ่มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในงานบริหารค่อนข้างจำกัด และการใช้ภาษาอังกฤษมักเป็นไปในลักษณะเฉพาะกิจ เช่น การอ่านเอกสารหรือข่าวสารจากต่างประเทศ และมักต้องพึ่งพาครูภาษาอังกฤษหรือล่ามในการสื่อสาร ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าภาษาอังกฤษยังไม่ได้ถูกบูรณาการเข้าไปในภารกิจการบริหารประจำวันอย่างแท้จริง โดยเฉพาะในโรงเรียนขนาดเล็กหรือในพื้นที่ห่างไกล สถานการณ์นี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ และนัทภัทรเดชากุล (2563) ที่พบว่าสมรรถนะทางภาษาอังกฤษของครูในสถานศึกษามีข้อจำกัด และยังไม่ถูกบูรณาการอย่างเต็มที่ในการจัดการเรียนการสอน นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นว่า ผู้นำทางการศึกษายังเผชิญกับความท้าทายในการนำทักษะภาษาอังกฤษมาใช้ในการด้านการบริหารเชิงนโยบาย และการสื่อสารระหว่างประเทศอย่างต่อเนื่อง สภาพการณ์ดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นถึงช่องว่างระหว่างสภาพปัจจุบันกับเป้าหมายที่นโยบายระดับชาติได้กำหนดไว้ ซึ่งระบุให้ผู้บริหารมีทักษะภาษาอังกฤษในระดับ B2 ตามกรอบ CEFR

2. ศึกษาความต้องการในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของผู้บริหารในยุคดิจิทัลในเขตพื้นที่การวิจัยที่กำหนดในภาคเหนือ พบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาทุกท่านตระหนักถึงความสำคัญของทักษะภาษาอังกฤษในฐานะเครื่องมือสำคัญสำหรับผู้นำยุคดิจิทัล โดยเชื่อว่าทักษะนี้ช่วยเพิ่มศักยภาพในการเข้าถึงข้อมูลและองค์ความรู้จากแหล่งสากล การประยุกต์ใช้นวัตกรรมทางการศึกษา และการสื่อสารกับ

เครือข่ายระดับนานาชาติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ นภัทร ภัทรเดชากุล (2563) ที่ชี้ให้เห็นว่าสมรรถนะของครูสอนภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ 21 ควรครอบคลุมด้านทักษะภาษาอังกฤษและทักษะดิจิทัลเพื่อรองรับการเรียนรู้ในบริบทโลกใหม่ นอกจากนี้ ผลการวิจัย ยังพบว่าผู้บริหารมีความต้องการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พงษ์สิทธิ์ สังศิริ (2567) ที่พบว่าผู้บริหารสถานศึกษามีความต้องการพัฒนาทักษะด้านการพูดและการฟังสูงสุด ความต้องการเหล่านี้สะท้อนถึงความจำเป็นในการพัฒนาทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 (21st Century Skills) โดยเฉพาะด้านทักษะการสื่อสาร (Communication Skills) และความสามารถในการรู้เท่าทันดิจิทัล (Digital Literacy) ที่ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญในการเข้าถึงและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ระดับโลก

3. แนวทางในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้นำในยุคดิจิทัลในเขตพื้นที่การวิจัยที่กำหนดในภาคเหนือ พบว่า แนวทางการพัฒนาที่ผู้บริหารและครูต้องการมีความหลากหลายแต่มีจุดร่วมเดียวกันคือ การเน้นรูปแบบที่ยืดหยุ่น เข้าถึงง่าย ใช้งานได้จริง และสอดคล้องกับภาระงาน โดยผู้บริหารเสนอให้มีการอบรมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) ที่เน้นการฝึกฝนในสถานการณ์จริง เช่น การประชุมหรือการเจรจาประสานงาน ขณะที่ครูผู้สอนเห็นว่าแนวทางที่เหมาะสมที่สุดคือการผสมผสานระหว่างการเรียนรู้ในกลุ่ม PLC (Professional Learning Community) การใช้เทคโนโลยี และการฝึกฝนในสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับอุปสรรคสำคัญที่ผู้บริหารและครูต้องเผชิญ ได้แก่ ภาระงานที่มากและเวลาจำกัด การขาดสภาพแวดล้อมในการใช้ภาษา และความไม่มั่นใจในการสื่อสาร ข้อเสนอแนะเหล่านี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ นฤมล สุขแสง และคณะ (2567) ที่เน้นความสำคัญของการจัดสภาพแวดล้อมและทรัพยากรที่เอื้อต่อการพัฒนา และงานวิจัยของ จิราภรณ์ ตุ่มภู (2564) ที่ชี้ว่าการใช้บทเรียนออนไลน์ตามกรอบ CEFR ที่สามารถเรียนได้ทุกที่ทุกเวลาเหมาะสมกับผู้ที่มีภาระงานสูง นอกจากนี้ แนวทางที่ผู้ให้ข้อมูลเสนอว่าทั้งโรงเรียนและหน่วยงานระดับเขตควรร่วมมือกัน โดยโรงเรียนเป็นผู้ขับเคลื่อนและหน่วยงานเขตเป็นผู้นำเชิงยุทธศาสตร์ แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้นำในยุคดิจิทัลควรเป็นไปตามหลักการพัฒนาสมรรถนะ (Competency-Based Development) และการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) โดยเน้นความยืดหยุ่น การเข้าถึง และการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนในบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

ตารางที่ 3 แนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้บริหารและครู

กลุ่มเป้าหมาย	แนวทางพัฒนา	ลักษณะเด่นของแนวทาง
ผู้บริหารสถานศึกษา	<ul style="list-style-type: none"> - กิจกรรมเชิงปฏิบัติ - สื่อดิจิทัล - กลุ่มสนทนา 	ยืดหยุ่น ใช้งานได้จริง เหมาะกับลักษณะงานบริหารในพื้นที่ห่างไกล
ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ	<ul style="list-style-type: none"> - กลุ่ม PLC - อบรมค่ายBootcamp - หลักสูตรออนไลน์ 	ต่อเนื่อง มีปฏิสัมพันธ์ วัตถุประสงค์ สอดคล้องกับภาระงานของครูในโรงเรียน

จากตารางที่ 3 พบว่าแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่เหมาะสมสำหรับผู้บริหารทางการศึกษาและครูผู้สอนมีความหลากหลาย

สำหรับผู้บริหารสถานศึกษา แนวทางการพัฒนาควรเน้นกิจกรรมเชิงปฏิบัติ การใช้สื่อดิจิทัล และการจัดกลุ่มสนทนา ลักษณะเด่นของแนวทางเหล่านี้คือความยืดหยุ่น สามารถใช้งานได้จริง และเหมาะสมกับลักษณะงานบริหารในพื้นที่ที่อาจมีข้อจำกัดหรืออยู่ในพื้นที่ห่างไกล ในส่วนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ แนวทางที่เหมาะสมคือการเรียนรู้ผ่านกลุ่ม PLC ค่าย Boot camp และหลักสูตรออนไลน์ ลักษณะเด่นของแนวทางเหล่านี้คือความต่อเนื่อง มีปฏิสัมพันธ์สูง สามารถวัดผลได้ และสอดคล้องกับภาระงานของครูในโรงเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความต้องการแนวทางที่เน้นการปฏิบัติจริงและส่งเสริมการมีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เกิดการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพในยุคดิจิทัล

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวทางที่ได้จากการสังเคราะห์ข้อมูลการสัมภาษณ์ไปประเมินความเหมาะสมและความเป็นไปได้โดยผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการบริหารการศึกษาและการพัฒนาภาษาอังกฤษ และได้คัดเลือกตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ เพื่อให้ได้แนวทางที่เป็นไปได้จริงและสอดคล้องกับบริบทของพื้นที่การศึกษาในภาคเหนือ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1) ควรเน้นการพัฒนาทักษะการพูดและการฟังของครูและผู้บริหาร เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญของ การสื่อสาร การจัดการเรียนการสอน และการเสริมสร้างบทบาทผู้นำในยุคดิจิทัล

2) ควรจัดอบรมเชิงปฏิบัติการที่บูรณาการเทคโนโลยีดิจิทัลเข้ากับการสอนภาษาอังกฤษ เช่น การใช้แอปพลิเคชันสื่อสาร การผลิตสื่อดิจิทัล และการใช้แพลตฟอร์มออนไลน์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้

3) ควรมีระบบพี่เลี้ยง (Mentor) หรือครูต้นแบบ เพื่อให้คำแนะนำด้านภาษา การจัดกิจกรรม การเรียนรู้ที่หลากหลาย และสร้างความมั่นใจในการประยุกต์ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง รวมถึงการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับเครือข่ายโรงเรียนอื่น ๆ

4) ควรมีการสนับสนุนทรัพยากรอย่างเพียงพอ เช่น สื่อการเรียนรู้คุณภาพ ห้องเรียนที่ทันสมัย และการจัดสรรเวลาให้ครูและผู้บริหารได้พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อสร้างความสำเร็จและความยั่งยืนของการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษในยุคดิจิทัล

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรขยายการศึกษาไปยังกลุ่มตัวอย่างที่หลากหลายมากขึ้น เช่น ครูในระดับชั้นต่าง ๆ โรงเรียนหลายประเภท ทั้งในเขตเมืองและชนบท เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและสะท้อนปัญหาในมิติกว้างขึ้น

2) ควรพิจารณาใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods) เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือของข้อมูล ทั้งเชิงคุณภาพที่ได้รายละเอียดเชิงลึก และเชิงปริมาณที่สามารถอธิบายภาพรวมได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

3) ควรศึกษาเปรียบเทียบบริบทของสถานศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของครูในยุคดิจิทัล เพื่อนำแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practices) มาประยุกต์ใช้ในพื้นที่อื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2563). *นโยบายและจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการ*. สืบค้นเมื่อ 18

พฤศจิกายน 2567, จาก <https://www.moe.go.th>

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *แผนการวิจัยแห่งชาติ พ.ศ. 2560-2579*. สืบค้นเมื่อ 18

พฤศจิกายน 2567, จาก <https://www.moe.go.th>.

กุลธิดา ท่วมสุข และคณะ. (2560). *การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับการศึกษาขั้นพื้นฐานในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

จิราภรณ์ ตุ่มภู. (2564). *แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพบุคลากรในองค์กร: กรณีศึกษาการเพิ่มประสิทธิภาพของข้าราชการ สังกัดกองเรื้อยราชการ กองทัพเรือที่สอบภาษาอังกฤษไม่ผ่าน ตามกรอบ CEFR เข้าอบรมภาษาอังกฤษออนไลน์และประเมินความพึงพอใจ*. รัฐศาสตร์มหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจและกิจการสาธารณะ) สาขาวิชาบริหารรัฐกิจและกิจการสาธารณะ สำหรับนักบริหาร คณะรัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

นภัทร ภัทรเดชากุล. (2563). *การพัฒนาสมรรถนะครูสอนภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนรู้ของนักเรียนในศตวรรษที่ 21 สำหรับสถานศึกษาเอกชนขั้นพื้นฐาน*. สาขาวิชาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- นฤมล สุขแสงและคณะ. (2567). แนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้บริหารสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การวิจัยประถมศึกษาเชียงราย เขต 4. *วารสารครุศาสตร์ราชภัฏเชียงใหม่*, 3(2), 43-48.
- พงษ์สิทธิ์ ส่งศิริ. (2567). แนวทางการพัฒนาตนเองด้านทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การวิจัยประถมศึกษานครสวรรค์ เขต 3. *วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์*, 7(3), 112-124.
- พลธาวิน วัชรพรธำรงค์, & ธนาวดี ทองอ้อม. (2566). การวิจัยความต้องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้บริหารสถานศึกษาในเขตเมืองพัทยา. *วารสารครุศาสตร์สาร*, 17(2). 130-143.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย. (2560). (6 เมษายน 2560). *ราชกิจจานุเบกษา*, เล่มที่ 134 ตอนที่ 40, หน้า 1-90.